

— Фрбъ! — отговорила му камилата.

— Не те съвѣтвамъ тѣй да прухтишъ. Ето що, любезна, врѣме е да се заловишъ за работа.

Камилата отново казала: „Фрбъ“ — но току що казала тази своя обична дума, усѣтила, че гърбътъ ѝ, съ който толкова много се гордѣяла, почналъ да се надува, и най-послѣ на него се образувала гърбица.

— Видишъ ли какво стана съ тебе, — казалъ Джинъ — тази гърбица ти порасте, защото не искаше да работишъ. Сега е срѣда, а ти още нищо не си направила, когато твоитѣ другари работятъ още отъ понедѣлникъ. Сега е твой редъ.

— Мога ли да работя съ такава гърбица?

— Това направихъ нарочно, защото изгуби напразно цѣли три дни. Сега ти можешъ да работишъ цѣли три дни безъ храна, защото гърбицата ще те храни. Ти виждашъ азъ пакъ се позагрижихъ и за тебе.

Запрухтѣла камилата, ала нѣмала що да стори — трѣбвало съ нея да иде да работи. И до сега тя не може да насмогне тѣзи три изгубени дни, които прѣкарала въ мързелъ, и до сега не се е научила да се отнася както трѣбва.

